

Evocacions

per Josep Planells Bonet

Trasllat a Peralta

Les tardes de maig són llargues i asolellades. El camió de poc tonatge que encara es conservava d'aquella remesa que fabricà Itàlia quan la guerra d'Abissínia, féu el transport dels estris i mobiliari del canvi de domicili. Fou una arribada a plena tarda, amb els matisos de colors que porta la primavera.

Al dau d'hort proper a l'església una família està enfeinada en la recollida del tubercle feculent i comestible. Algun d'ells vengué amb l'encàrrec de donar les orientacions pertinents a un que arriba de nou, i per arrambar una mà en tot el que fes falta. Prompte s'hi sumà més gent i la descàrrega resultà sense cansament amb la cooperació de moltes mans.

Sempre un canvi de residència porta certa novetat, podem dir, que desperta la curiositat dels pobladors del lloc i del qui arriba per primera vegada. No faltà qui va acostar-se per examinar el camió carregat i amb un gest que semblava dir: véns per quedar-t'hi, se'n tornava sense dir res.

Les primeres impressions et diuen ja molt de la bona acollida que et fan, si entres predisposat a conviure la mateixa sort del veïnatge. Vénen les presentacions: jo som la dona del cafè i jo la vesina de la botiga. Segurament la novetat té el poder de rompre motlles convencionals i des d'aquell

moment comença un procés d'empatia que et fa sentir satisfactòriament integrat.

Avançada la tarda, quan el sol envia ràfegues de nostàlgia en aquests dies de maig, concloïa la mudança. Passa una dona, amb una gerra, cap a la font de Peralta. Aquest carro se'n va pel camí del Figueral. Demà hi ha una boda i vendrà gent de Morna, que és la vénda des d'aquí cap al ponent. Atzaró cau a la banda de migdia.

El vespre porta a aquesta vall un repòs paradisiac. És una hora oportuna per atendre més visites. Algú et dirà, amb un cert domini del tema, que les malifetes de què té fama el poble no són de la casta que es diuen. El succés desgraciat del capellà i son pare no fou amb la intervenció de ningú d'aquí. Estaven avisats del que venia. Un francès que vivia a la Cala de Sant Vicent passà ben de matí per l'església per conversar amb el mateix capellà i amb la nova, segurament, que els destructors eren ja davant Tagomago. No sabem de què parlaren, perquè aquest francès va ser també víctima de la guerra poc després. Succeí així per mala sort. La seva actitud, per a alguns, semblarà imprudent, per a uns altres, heroica, ja que es tractava de la defensa del patrimoni sagrat: "El zel de la vostra casa em consumia".

JOSEP PLANELLS BONET